

ทั้งนี้ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ ได้ระบุ เจ้าพนักงานที่จะเป็นพยานในการวางหนังสือหรือปิดหนังสือเพื่อแจ้งคำสั่งทางปกครอง การนัดพิจารณา หรือการอย่างอื่นที่จะต้องแจ้งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องทราบ ในกรณีที่ผู้รับไม่ยอมรับหรือไม่ได้รับ ได้แก่

๑. เจ้าพนักงานตำรวจ

๒. ข้าราชการส่วนกลาง

๓. เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในเขตพื้นที่ ได้แก่ กำนัน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือพนักงานท้องถิ่น ข้าราชการประจำอำเภอหรือจังหวัด

๒. แนวทางการตรวจสอบผู้ประกอบการในส่วนภูมิภาคและการเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

คณะอนุกรมการมีอำนาจหน้าที่ในการติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบการ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคและอาจจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และจำเป็น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค รวมทั้ง การติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบการตามที่อยู่ ภายใต้ประกาศของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก และคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายกำหนด

การดำเนินการเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำสั่งมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ ดังนี้

๑. คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๘/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒

๒. คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑๙/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒

๒.๑ มอบหมายให้นายกเทศมนตรีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเทศบาลนั้น ๆ

๒.๒ มอบหมายให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ๆ

๒.๓ มอบหมายให้นายกเมืองพัทยาในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในเขตเมืองพัทยา

โดยมอบหมายให้คณะอนุกรมการผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และผู้มีอำนาจเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และแก้ไขเพิ่มเติม โดยให้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๖๒

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออกระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๖๒ โดยลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓ ซึ่งระเบียบฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

๒.๑ แนวทางการดำเนินการเปรียบเทียบความผิด

๑. กรณีตรวจพบการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเสนอให้คณะกรรมการเปรียบเทียบความผิดฯ ดำเนินการเปรียบเทียบความผิด

๒. ถ้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบดำเนินการ ดังนี้

๒.๑ บันทึกชื่อ ชื่อสกุล อายุ เลขบัตรประจำตัวประชาชน ที่อยู่ของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา ชื่อหา วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ ในสมุดรับคำกล่าวโทษตามแบบ คคบ.๑

หมายเหตุ ผู้กล่าวหา หมายความว่า พนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่ หรือบุคคลที่พบหรือแจ้งการกระทำความผิด ผู้ต้องหา หมายความว่า ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒.๒ แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาและแจ้งข้อหาในความผิดดังกล่าวให้ผู้ต้องหาทราบ

๒.๓ ชี้แจงให้ผู้ต้องหาทราบและเข้าใจความผิดที่ถูกกล่าวหาอันเป็นคดีที่เปรียบเทียบได้

๓. ถ้าผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาและผู้ต้องหาตามแบบ คคบ.๒ แล้วจึงเปรียบเทียบ

๔. ในกรณีผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้บันทึกคำให้การไว้ในสำนวน

๕. บรรดาคดีที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่า เป็นกรณีที่ไม่อาจเปรียบเทียบ หรือไม่สมควรเปรียบเทียบ หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่มาให้เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด หรือมาทำการเปรียบเทียบแต่ไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือไม่ยินยอมยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ตามมาตรา ๓๙ หรือ ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี

๖. ในการเปรียบเทียบ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดเงินค่าปรับตามพฤติการณ์แห่งความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สภาพความผิด มูลเหตุในการกระทำความผิด ผลกระทบต่อสาธารณสุข การพยายามบรรเทาผลร้าย และการชดใช้ค่าเสียหาย

๗. ถ้าการเปรียบเทียบนั้นมีปัญหาการวินิจฉัย ให้หารือคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

๘. ในกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นนิติบุคคล ให้บันทึกคำให้การและบันทึกเปรียบเทียบ โดยให้แยกกันระหว่างนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล

๙. ถ้าคดีที่เปรียบเทียบมีของกลางที่จะต้องจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกความยินยอมของเจ้าของสิ่งของนั้น ๆ ว่ายินยอมให้เป็นของแผ่นดินตามแบบ คคบ.๓ และจัดการแก่สิ่งของนั้นตามควรแก่กรณี ภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่จะกระทำได้

๑๐. เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้ถือว่าคดีอาญาเล็กน้อยและสิทธินำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบออกใบเสร็จรับเงินให้แก่ผู้ต้องหา และให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อไว้

๑๑. เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระเงินค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึกการเปรียบเทียบตามแบบ คคบ.๔ โดยให้จัดทำประวัติผู้กระทำความผิด (ผู้ต้องหา) ตามแบบ คคบ.๕ และรายงานผลการเปรียบเทียบให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

๑๒. การเก็บรักษาเงินค่าปรับและการนำเงินค่าปรับส่งคลังให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการนั้น

๑๓. ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเก็บรักษาสำนวนเปรียบเทียบที่เสร็จคดีไว้ภายในกำหนดอายุความเมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้วให้ทำลายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ต่อไป

ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒ และแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๓ กำหนดว่า “ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น”

